

Jantie

Jantie Maas was overleden en zijn begrafenis dreigde een eenvoudige aangelegenheid te worden. Jantie was, zoals ze op Texel zeggen, een “ollienløper”, vrijgezel en ook nog een beetje “aars as aars”.

Met de weinige familieleden had hij al jaren geen contact meer dus bleef er niet veel over om hem op zijn laatste tocht te vergezellen.

De begrafenisondernemer zag dat aankomen en had een stuk of wat oud-collega's opgetrommeld. Jantie had in zijn werkzame jaren als arbeider in het Staatsbos (de Dennen) gewerkt en een paar oude maten kwamen inderdaad opdagen.

Hieronder Piet Kok, die het volgende verhaal wist te vertellen:

Het was, zoals verwacht, een bescheiden uitvaart, maar een plotselinge gebeurtenis zette de hele onderneming op z'n kop.

Nauwelijks was de kist met Jantie naast de groeve gezet of één van de dragers, oneerbiedig “kraaien” genoemd, zakte ter plekke in elkaar en het scheelde niet veel of hij was in het graf van Jantie beland.

Paniek alom. Iedereen in rep en roer. Sommigen wilden reanimatie toepassen, anderen renden weg om een dokter te waarschuwen, weer anderen een ziekenauto en er waren er zelfs die meenden dat er politie aan te pas moest komen.

Alles tevergeefs, de ongelukkige drager stierf ter plekke aan een plotselinge hartstilstand en de aanwezigen gingen, totaal ontredderd, huiswaarts.

Zo ook Piet Kok, die opgewacht werd door zijn toegewijde vrouw, door iedereen aangesproken als “tante Käthy” . “En Piet”, was haar begroeting, “hebben jullie Jantie knap begraven?”.

“Jantie” zei Piet Kok verbaasd, “nou je het seit, die hëwwe we hillegaar fergete”.

Piet vertelde het hele verhaal in geuren en kleuren maar tante Käthy was daarmee niet tevreden. “Maar Piet, dat kan toch zo niet, je moet weer terug hoor want stel je voor dat Jantie daar nog naast zijn graf wacht op een knappe begrafenis”.

Piet was niet zo goed of hij stapte op zijn zundap voor een tweede rit richting Den Burg.

Daar was hij getuige van het laatste bedrijf van de begrafenis van Jantie Maas.

Die was inderdaad totaal vergeten en werklieden van de Gemeente Texel hebben de klus uiteindelijk geklaard.

Mijn grootvader zou zeggen: “bijzondere mensen hebben bijzondere dingen”.

Willem J. Kikkert (overleden 11 mei 2010)